

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
SKUPINA BÍLÁ RŮŽE
NACISTICKÉ NĚMECKO
(Popraveni před šedesáti lety)

Byli to mladí muži a ženy, většinou studenti. Nechtěli vstupovat do politiky, ale politika – v podobě totálního nacistického státu přišla k nim a vnutila se jim.

Vyrostli, byli „socializováni“ v létech Hitlerovy diktatury, ale zůstalo v nich snažení a hledání vnitřních měřítek, převyšujících plochý materialismus nacionálního socialismu. Hlavní činitelé odbojové skupiny našli svoje normy v křesťanské víře.

Sourozenci Hans a Sofie Schollovi, studenti medicíny Willi Graf a Christoph Probst rozšířili pod jménem Bílá Růže (které nemělo jiný hlubší význam) celkem šest vydání letáků protinacistického obsahu. Mezi červnem 1942 a únorem 1943 volali obyvatelstvo k pasivnímu odporu proti „ateistické válečné mašinerii“.

/HLEDÁNÍ BOHA/

„Proti vyprahlosti srdce pomůže jen modlitba... chci se přimknout k lanu, které mi hodil Bůh v Ježíši Kristu“, napsala v listopadu 1942 Sofie svému snoubenci na východní frontě.

Při hledání Boha hodně četli a diskutovali. Zatímco sourozenci Schollovi pocházeli z evangelické rodiny, byl Willi Graf praktikujícím katolíkem. Christoph Probst měl za sebou, až do svého křtu krátce před popravou dlouhou cestu pochybností a víry. V dopise na rozloučenou napsal svojí zbožné matce: Děkuji Ti, že jsi mi dala život. Když to zvážím, byla to jediná cesta k Bohu. Nyní Vás předejdu.“

Tito přátelé se již dlouho vnitřně distancovali od nacistického systému. V průběhu války se dozvídali o prvních hrůzných činech jednotek SS. Hans Scholl, Willi Graf a Christoph Probst byli jako studenti medicíny v prvních semestrových prázdninách povoláni

pokračování na str. 7

2

2003

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
na ty, kteří jsou
trápeni, jako ti,
kteří jsou sami
také v těle.*

ŽIDŮM 13,3

Richard Wurmbrand napsal...

CO SLOVO „SLOVO“ ZNAMENÁ?

„I stalo se slovo
Hospodinovo skrze
proroka Agea“
(AGEUS 1,3)

Naši milovaní!

Angličtina má 350 000 slov, zatímco biblická hebrejšтина pouhých 6 500. Jedno hebrejské slovo může mít mnoho významů. Tvůrci anglického překladu Písma KJV, užili pro vyjádření smyslu jediného hebrejského slova až devadesát různých anglických slov!

Hebrejské slovo *davar* má různé významy. Používá se pro „slovo“, ale také pro „hmotu“ a „věc“. V hebrejštině by se pak dalo verši z Janova evangelia 1,1 rozumět i následovně: „Na počátku byla reálná věc a reálná věc byla u Boha a tou realitou byl Bůh.“

Když vám Židé hovoří slova, znamená to, že vám dávají reálné věci, které vás obohacují.

„Hovořit“ se řekne v hebrejštině *lesapper*. Je odvozeno od kořene *sapper*, což je „safír“. Když Židé hovoří, znamená to, že vám dávají drahokamy.

Jiné slovo pro „mluvit“ je *leomer*, které znamená doslova „vzdvihnout na nejvyšší větev“.

Bůh skrze proroky nejen promlouval, ale dával jim skutečné poklady, které slova pouze naznačovala. Píšeme naše zpravodaje a knihy s tímž záměrem.

■ Pákistán

TREST SMRTI ZA ROUHÁNÍ

V pákistánské provincii Pandžáb byl 26. dubna odsouzen k doživotí křesťan za to, že před pěti lety údajně poškodil islámský ukazatel směru. Ranjha Masih byl ve vyšetřovací vazbě od svého zatčení z 8. května 1998, kdy se zúčastnil pohřebního průvodu biskupa Jana Josefa, který spáchal sebevraždu na protest proti tomu, že je v Pákistánu uplatňován zákon „o rouhání“. Během tohoto průvodu došlo k násilí při kterém byl sražen islámský ukazatel směru. Ranjha byl obviněn a zbit davem muslimů a později zatčen a obviněn na základě pákistánského rouhačského zákona 295–C.

Islámští militanté pro Ranjha požadovali trest smrti, avšak Ranjha jakoukoli účast v této záležitosti popíral a podle pozorovatelů byly důkazy na jeho usvědčení zcela nedostatečné. Navzdory tomu byl odsouzen soudcem Obvodního soudu ve Faisalabádu Mohammedem Šahidem Rafiquem k pokutě 50 000 rupií (asi 28 000 Kč) a k doživotnímu vězení. Ranjha je rozhodnut se proti rozsudku odvolat.

Modlete se, aby tento nespravedlivý rozsudek byl změněn a aby byl zrušen drakonický zákon o rouhání, který je opakovaně používán proti křesťanům.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 30. dubna 2003

■ Turecko

DĚDICTVÍ KRUTOSTI

Během noci na 24. dubna 1915 zatkly turecké úřady v Konstantinopoli více jak 200 představitelů arménské komunity. V následujících dnech

byly zadrženy stovky dalších Arménů, kteří byli odesláni do tureckého vnitrozemí, kde byli hromadně popraveni. Během následujících tří let, kdy svět zaměstnávala první světová válka, byli arménští obyvatelé (převážně křesťanského vyznání) na rozkaz turecké vlády násilím deportováni, byl jim konfiskován majetek, byli masakrováni, unášeni, mučeni a vystaveni hladovění. Po několika letech, kdy násilí vůči Arménům polevilo, došlo v letech 1920 – 1923 k dalším masakrům a útokům. Podle odhadů z celkového počtu dvou milionů Arménů, žijících v Osmanské říši zahynulo při pogromech Turků, kteří se snažili Arménce zprovodit ze světa, na jeden a půl milionu arménského obyvatelstva. Ve dvacátém století, které bylo poznamenáno řadou genocid, byla genocida Arménů právě tou první.

Tento týden obdržel Hlas mučedníků e-mail od pravnuka Samuele Manougiana, který působil jako evangelický farář ve vesnici Charpert, a byl v roce 1915 mezi prvními „zmizelými“. Jeho pravnuke přiznává: „Je to pro mne i ostatní Arménce po celém světě, velmi těžké odpustit Turkům (jako Kristus odpustil hříchy nám), protože oni popírají, že by odpuštění potřebovali.“ Pak vyjadřuje prosbu, aby na ně ostatní křesťané pamatovali ve svých modlitbách.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 30. dubna 2003

■ Uzbekistán

PROTESTNÍ DOPISY BRÁNÍ UZAVŘENÍ SBORU

Jistý uzbecký prokurátor prohlásil, že nemůže bránit neregistrovanému baptistickému sboru a jeho kazeteli, aby se společně shromažďovali vzhledem k záplavě protestních dopisů, které dostává z celého svě-

NAPLNĚNÍ SMĚLÉ NADĚJE

Již dříve jsem vám vyprávěl o naší misionářské práci mezi Židy v severovýchodní Indii, severní Barmě a jižní Číně. V tomto takzvaném „Zlatém trojúhelníku“, světovém centru pašování drog a výskytu nemoci AIDS byly objeveny zbytky židovství.

V osmém a sedmém století před Kristem bylo 12 Izraelských kmenů včetně judských obyvatel deportováno do Asýrie a Babylonu. Pouze dva z nich se nakonec vrátili do své země. Ostatní jsou historiky nazývány jako „ztracené kmeny“. Musely uprchnout z otroctví a smísit se s okolní populací.

Izrael nyní uznává obyvatele „Zlatého trojúhelníku“ jako potomky kmene Manases.

Naše organizace provádí v tomto regionu misijní práci – svobodně v Indii a tajně v diktátorské Barmě a rudé Číně.

K tomu, co jsme v minulosti o této činnosti publikovali, můžeme ještě přidat následující informace:

Před sto padesáti lety publikoval James Finn, britský konzul v Jeruzalémě a vedoucí Britské křesťanské misie Židům, knihu s názvem *Židé v Číně*, která je založena na zprávách italských katolických kněží z 16. století, kteří jako první objevili Židy a jejich synagogy v městě Kaifeng v čínské provincii Jün-nan, a na dalších informacích. James Finn v knize vyjádřil dosti smělou naději, že tito čínští Židé by mohli být přivedeni ke Kristu a stát se Božím vyvoleným nástrojem na přivedení svých pohanských spoluobyvatel ke kříži. Napsal: „Církev Boží může mít z těchto čínských Židů, kteří rozsévají poznání mezi pohany, ještě velký užitek.“

ODPOVÍDÁME NA DOPIS STARÝ 150 LET

Po mnoha úsilích kontaktovat Židy v Kaifengu (úřady zakazovaly jakékoli kontakty Číňanů s cizinci), získal James Finn tajnými cestami dopis od vůdce těchto Židů, který se jmenoval Chao.

V dopise se uvádí, že jejich synagoga pust-

ne. „Naše náboženství bylo nedokonale předáváno. Ačkoli kanonické texty dosud existují, není zde nikdo, kdo by rozuměl alespoň jednomu hebrejskému slovu. Pouze jedna sedmdesátiletá žena si pamatuje základní principy židovské víry.

Dnem i nocí se slzami v očích a s obětováním kadidla, prosíme, aby naše náboženství znovu rozkvetlo. Prožíváme hluboký zármutek. V našem chrámě již nejsou kněží. Každý den vzýváme svaté Jméno. Velice toužíme, aby sem mohl někdo zasvěcený přijít.“

Finn obdržel tuto odpověď v roce 1850, tedy po pětadvacetiletém úsilí navázat kontakt s čínskými Židy. (Tehdy ještě nebyly ani parníky, ani plavební kanály, ani telefony a faxy a komunikovat s cizincem bylo pro Číňana velmi nebezpečné.)

Univerzální církvi trvalo dalších 150 let, než dokázala odpovědět na tento dopis, psaný se slzami v očích. Naše misie je součástí této odpovědi.

Židovští Číňané (společně s dalšími) obdrželi od nás kompletní náboženství, které Bůh dal Židům, a to včetně té části, která se týká Mesiáše Ježíše. Mnozí toto poselství přijali, mezi nimi i asiatský Žid z Barmy a severovýchodní Indie.

V Rusku zase přivádí ke Kristu tisíce Židů náš spolupracovník bratr Berins. Dnes se pro Krista veřejně rozhodují celé zástupy Židů, jak tomu nebylo od dob apoštolů. Vaše dary jsou rovněž používány na obstarávání zvláštní literatury v ruštině pro tyto židovské proselyty. Je mezi nimi i kniha „Kristus na židovské cestě“. Naše literatura pomáhá překonat sedmdesátileté období ateistického vymývání mozků.

Podílte se společně s námi na této historické události naplnění Božího zaslíbení, že návrat Židů bude znamenat vzkříšení z mrtvých (Římanům 11,15).

PŘEJÍT OD SLOV K REÁLNÝM VĚCEM

Když člověk jde za *davar*, tedy za pouhý shluk písmen k „reálným věcem“, může pro Boha

ta. Státní zástupce Šurali Ašurov prohlásil: „Nepřetržitě dostávám protestní dopisy z různých částí světa... Mám již jejich čtení po krk.“

V důsledku zaslání těchto dopisů byla do Taškentu vyslána zvláštní komise, aby tyto stížnosti prošetřila. Během února si prokurátor Ašurov třikrát předvolal baptistického kazatele Vladimíra Chanjukova, aby se ho vyptal na podrobnosti o jeho sboru a vyhrožoval mu zavřením kongregace, pokud bude nadále odmítat úřední registraci. Avšak v důsledku protestních dopisů a petic prokurátor od dalších akcí upustil.

Tento a podobné příběhy ukazují, že protestní dopisy mohou na úřady účinně zapůsobit. Děkujeme proto všem, kteří tímto způsobem nepřetržitě podporují utlačované křesťany v nejrůznějších částech světa. Pokračujme také v modlitbách za uzbeké křesťany, kteří zakoušejí útlak úřadů.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
30. dubna 2003

■ Malajsie

DVANÁCT KŘESŤANSKÝCH KNIH NA INDEXU

Začátkem dubna vydalo malajské ministerstvo vnitra seznam 35 zakázaných knih, které podle něj poškozují veřejný klid a pořádek. Dvanáct z těchto knih jsou křesťanské publikace, které jsou až na jednu napsány v národním malajském jazyce *bahasa*. Dvanáctá kniha je překlad Bible do jazyka *iban*, kterým hovoří lidé malajského etnika Sarawak. Tato kniha je v Malajsii volně dostupná již pět let.

V úředním prohlášení ministerstva se praví, že „tisk, dovoz, kopírování, distribuce i vlastnění těchto knih jsou v Malajsii zakázány“. Za přestoupení tohoto zákazu je uvedena sazba

až do tří let odnětí svobody a pokuta v přepočtu až do výše 150 000 Kč. Podle tohoto zákona se budou křesťané mluvící jazykem *iban* dopouštět trestného činu, když budou vlastnit Bibli ve své mateřštině.

Zakázané knihy včetně překladů publikací J. I. Packera, Johna R. W. Stotta a dalších však nejsou zakázány v původních anglických vydáních. Proto je tento zákaz současně diskriminací těch malajských křesťanů, kteří nehovoří anglicky. Mezi ostatními zakázanými je rovněž několik islámských titulů.

V tiskovém prohlášení z 11. dubna vydaném opoziční Demokratickou stranou, se praví, že tento zákaz „zasahuje do práv ibanského obyvatelstva praktikovat své náboženství“ a apeluje na vládu, aby tento zákaz „okamžitě stáhla“. Většina ibanského etnika jsou křesťané. Federální ústava Malajsie zaručuje každému právo praktikovat své vlastní náboženství.

Modlete se za tyto malajské křesťany a za stažení uvedeného zákazu, který navíc neodpovídá ústavě této země.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie, 16. dubna 2003

■ Vietnam

ROZSÁHLÝ ZÁTAH NA KŘESŤANY DOMORODÝCH KMENŮ

Hlas mučedníků nedávno získal dopis odeslaný 23. října 2002 z Ho Či Minova města všem vietnamským protestantským církvím. Tento dopis, který napsal rev. Thai Phuoc Truong, generální sekretář výkonného výboru Vietnamské evangelikální církve, vyzývá církve ve Vietnamu k modlitbám za pronásledované věřící z provincie Dak Lak.

V dopisu jsou uvedeny podrobnosti o počtu křesťanů v Dak Lak,

vykonat velké věci nebo zase věc malou, ale veliké hodnoty. (K čemu by bylo ohromné ucho, když by jeho vnitřní orgány nefungovaly správně?) Máte-li „takovou reálnou věc“, pak Bůh žije ve vás. Potom vaše malá perla odráží třpyt všech ostatních perel. Potom váš život odráží nádheru všech svatých všech dob, protože jste skutečnou částí téhož těla Kristova. Ti, kteří vás vidí, zahlédnou záblesk onoho Slova, které je Bůh, namísto poslouchání pouhých únavných náboženských frází.

Bratr Wy-Foo byl pověšen hlavou dolů kvůli své práci v Barmě a jižní Číně. Jiní jsou vláčeni k soudům, protože přinášejí poznání o Bohu Židům (a samozřejmě všem ostatním) v jižní Číně a další jsou za tuto činnost zatýkáni.

Takto Bůh naplňuje jejich prostřednictvím (a také vašim, když je podporujete) onu 150 let starou zoufalou modlitbu čínských Židů.

VOLÁNÍ Z NEBE

Po dvacet let jsme provozovali činnost, která spočívala ve shazování spásonosné zvěsti evangelia z nebe. Po důkladných studiích a konzultacích jsme vypouštěli balóny, které nesly důležité biblické verše v příslušných jazycích národů, ujařmených totalitním režimem.

Před lety jsme takto vypouštěli balóny z Jugoslávie do tvrdě komunistické Albánie. Tamní komunisté některé z těchto balónů umístili do Muzea ateizmu, aby na nich demonstrovali „věrolomné metody imperialistické agrese“.

V současnosti vypouštíme takové balóny z nejmenovaných míst do Severní Koreje. Asi dvacet tisíc jich do této země dorazilo velmi krátce před smrtí diktátora Kim Ir-sena. Jistě tento smělý kousek přitáhl i jeho pozornost. Kim Ir-sen měl na svědomí uvěznění a smrt mnoha nevinných a rovněž zničení všech tamních kostelů a modliteben.

Před svou smrtí si možná přečetl, že Bůh je připraven mu odpustit. (Ježíš se modlil za

ty, kteří ho křižovali.) Jestliže Kim Ir-senovi náš balón – opatřený za vaše příspěvky – skutečně ukázali, možná si vzpomněl na to, co se učil jako dítě. Jeho rodiče totiž byli křesťané.

Možná v nebi zjistíme, na místě mnoha překvapení, že ho tato slova přivedla ke spasení, třeba v posledních okamžicích jeho života. Jediné slovo, jediná dobrá myšlenka, jediný povzdech pokání jsou považovány za „*davar*“ – reálnou věc.

Podobné akce jsme prováděli rovněž v Jihoafrické republice, kde jsme vyhazovali nad městem Soweto traktáty s poselstvím o Božím pokoji, převyšujícím naše lidské myšlení (Filipským 4,7). V této oblasti totiž zuřily rasové a náboženské nepokoje.

Podobná dobrodružství jsme prováděli po léta. Náš americký ředitel Tom White byl na Kubě odsouzen na 24 let do vězení za vyhazování evangelií z letadla nad tímto ostrovem. Jeho vzdušnou misi však ukončila závada letadla a tak musel společně s pilotem, bratrem Baileym, nouzově přistát na kubánském území. Naštěstí byli oba po roce a půl propuštěni na svobodu a mohli se vrátit domů.

NEKTERÍ VIDĚLI JEŽÍŠE TĚLESNÝM ZRAKEM

Ti, kteří znají pouze Ježíšova slova, by byli sotva hotovi pro něho zemřít. Tato milost je připravena pro ty, kteří znají jeho realitu, *davar* v tom nejvyšším smyslu. A občas se skutečně stalo, že se jim Ježíš viditelně zjevil.

Naše mise je aktivní v Pákistánu, kde jsou křesťané odsuzováni k smrti na základě falešných obvinění podle zákona o rouhání se proroku Mohamedovi. Za těmito udáními je často konkurenční žárlivost. Muslimové považují totiž jakékoli kritické slovo o koránu či Mohamedovi za rouhání. Naše kanadská kancelář obdržela následující dopis od křesťana jménem Gul Masih. Z něho cituji následující:

„Ze všeho nejdříve vám děkuji za povzbuzení. Můj Pán přišel za mnou do cely již dvakrát. Jednoho dne jsem seděl v cele a v návalu

jak je uvádí poslední sčítání lidu z 1. října 2002. V provincii žije celkem 135 792 křesťanů z kmene *Raday*, kteří vytvářejí celkem 412 sborových společenství. Při nejsilnějším zátahu vůči křesťanům domorodého kmene *Raday*, uzavřely vietnamské úřady většinu z těchto církví a ponechaly z nich otevřených jen 56.

Dopis rovněž informuje, že Vietnamská evangelikální církev zaslala 23. října úřadu pro náboženské záležitosti a ministerskému předsedovi protestní petici proti krutému pronásledování. Výsledkem této stížnosti byla další perzekuce a uzavření dalších sborů. Pastoři těchto církví jsou všelijak pronásledováni, někteří byli zatčeni, jiným byl zkonfiskován a vyvlastněn majetek.

Podle posledních zpráv bylo osm pastorů z kmene *Raday* zatčeno a sedm se pohřešuje. Navíc není zatím známky, že by měla tato perzekuce vietnamských křesťanů v nejbližší budoucnosti nějak polevovat.

■ Bangladéš

KŘESŤAN UBODÁN K SMRTI

Křesťanský evangelista Hridoy Roy se stal první bangladéšským mučedníkem moderní doby. Přišel o život při útoku minimálně sedmi muslimských extrémistů, ozbrojenými noži.

24. dubna krátce po půlnoci se vracel Roy domů poté, co na jednom shromáždění promítal filmové zpracování Lukášova evangelia.

Hridoy Roy byl bangladéšským evangelistou, který pravidelně používal při zvěstování evangelia film o Ježíšově životě. Předpokládá se, že se stal prvním mučedníkem v bangladéšské moderní historii. A pokud nikoli, mají tamní věřící po-

cit, že určitě není mučedníkem posledním. Bangladéšští křesťané jsou touto událostí silně otřeseni, nařikají nad svým mrtvým a obávají se dalších útoků.

Podle islámského zákona *šar'ja* se hodnotí konverze od muslimské víry na víru jinou jako urážka islámu, kterou je nutné potrestat smrtí. Je to mezi muslimy hluboce zakořeněná tradice a ti, kteří se takové konverze odváží, pokud nejsou rovnou zabiti, musí počítat s tím, že budou bití, přijdou o své vlastnictví a budou vyloučeni ze svých rodin a komunit. Toto je základní příčina antipatie, kterou chová většina muslimů vůči těm, kteří opustí jejich tradiční náboženství. A je to i vysvětlení, proč jsou muslimové ochotni zavádět tak tvrdé podmínky, aby jimi zajistili, že se nikdo neodváží jejich komunitu narušovat.

Modlete se za útěchu pro pozůstalé zavražděného bangladéšského křesťana i za všechny, kteří jsou v této zemi v podobném ohrožení, a také za muslimy, aby změnili svůj pohled na islámský zákon o proslutismu.

– *Barnabas Fund*, Velká Británie, 8. května 2003

■ Kolumbie

TŘI MRTVÍ A DVA
ZRANĚNÍ PŘI
VELKOPÁTEČNÍM
PROCESÍ

Katoličtí věřící v malém kolumbijském městečku Delores (asi 200 km od hlavního města Bogotá) kráčeli jako každoročně svým městem na Velký pátek v procesí. Náhle bez varování začalo do těchto pokojných věřících střílet asi patnáct ozbrojených příslušníků Revolučních ozbrojených sil Kolumbie (ROSK). Jeden voják, dva civilisté a čtrnáctiletý chla-

hořkosti a beznaděje jsem přemýšlel o nespravedlnosti, které jsem se stal obětí. Náhle byla cela naplněna světlem a já se začal třást. Viděl jsem svého Pána. O čtyři dny později přišel ke mně Ježíš znovu a zastínil mě svou přítomností. Viděl jsem jak na mě vkládá ruce a žehná mi.

Od té doby jsem šťastný a pokojný. Můj Pán je se mnou ve vězení. Neopustil mě a nechal samotného.“

BÁSEŇ UVĚZNĚNÉ ČÍNSKÉ DÍVKY

Čínské církevní středisko pro výzkum uveřejnilo v Hongkongu následující báseň:

*Tichá podzimní noc. Jsem
uvězněna v těsné cele.*

*Chladné světlo ubývajícího měsíce
a hvězd proniká oknem.*

*Proč se mnou, obyčejnou dívkou,
zacházejí jako s vězněm?*

Jen proto, že jsem křesťanka.

*Pouta mi nedovolují usnout,
zmítají se mnou návaly sebelibosti.*

*Ale pak přede mnou vyvstává
Spasitel visící na kříži.*

On bez hřtchu, měl úděl mezi zločinci.

*To nepatrné pokoření, které je mým
údělem,*

nestojí ani za zmínku.

Na to pokoření, které prožíváme my na svobodě, bychom měli pohlížet podobně, že totiž nestojí ani za zmínku.

Tato báseň vytryskla z nevýslovného utrpení, které nespočívalo jen v mučení a věznění, ale také ve velikém hladu.

Podle utajovaných zpráv Čínské akademie pro společenské vědy z roku 1989, které byly nyní zveřejněny na Západě, zemřelo v šedesátých letech v Číně hladem během pouhých tří let na 30 milionů lidí. V této době bylo popsáno na 63 případů kanibalismu.

Tisíce křesťanských představitelů se v Číně odmítlo přidat k oficiální církvi.

Některé výjimečné duše viděly Ježíše tělesným zrakem, jiní zrakem duchovním. Každý

ví, že $2 \times 2 = 4$, aniž by si to musel nejdříve představit. Podobně i ti, kteří jdou za roušku pouhých slov, vidí zář Ježíšovy slávy.

Děkujeme vám všem za lásku, kterou projevujete pronásledovaným křesťanům. Necht všichni postoupíme od poznání Božích slov k nadpřirozenému poznání a zasvěcení se Boží realitě.

V Kristu Váš

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek byl původně publikován v americké verzi zpravodaje Hlasu mučedníků v září 1994.]

pokračování z 1. str. obálky

do armády a dostali se na východ. To, co tam viděli a částečně sami prožili, zlomilo jejich trpělivost.

Rozhodli se navrhnout letáky, aby seznámili obyvatelstvo se zločiny režimu. Ve svých bytech rozmnožovali texty, rozesílali je známým, vyhazovali je do schráněk, pokládali je na nádražích a v telefonních budkách.

Dožadovali se navrácení „svobody a cti“, pranyřovali nacionální socialismus jako „bezbožný, ďábel-ský a omezený“. Celé politické vedení pozůstává z „nesvědomitých vykořisťovatelů a vrahounů“. Byli přesvědčeni o tom, že křesťanství a nacismus jsou neslučitelné. Tváří v tvář protikřesťanskému charakteru státu, byli tito mladí, ještě ne plně zralí lidé odhodláni vzít na sebe riziko velezrady.

Po porážce u Stalingradu nastartovali tito studenti ještě nebezpečnější akci. Pod pláštíkem noci psali térovou barvou na veřejné budovy protihitlerovská hesla. Příští den ráno se tam skvěly metr vysoké nápisy „Pryč s Hitlerem“, „Hitler = masový vrah“ a „Svoboda“.

Když sourozenci Schollovi chtěli během přednášek vyložit na universitě letáky, zpozoroval je domovník, který je pomocí několika studentů zajal.

/KRVAVÝ SOUDCE/

Proces pro velezradu se konal před lidovým soudním dvorem. Krvavý nacistický soudce Roland Freis-

pec byli na místě mrtví, dvě další děti byly zraněny.

Před zahájením svatého týdne slíbily kolumbijské ozbrojené složky, že budou během svátků křesťany chránit. Ozbrojené konvoje hlídkovaly v zemi podél hlavních silnic. Marxistické guerilly zjevně viděly v tomto vládním prohlášení výzvu, že během slavení svátků se nebude obyvatelstvo obávat jejich útoků a jejich případný útok přispěje k podkopání autority policie a prezidenta Alvara Uribeho. Prezident Uribe byl zvolen na základě svých slibů, že bude zastáncem tvrdé linie vůči teroristům v zemi.

Marxistické guerilly ROSK nejsou přátelské k žádné křesťanské denominaci v zemi. Podle vládních statistik zavraždili tito povstalci za uplynulé čtyři roky více jak čtyřicet kněží a pastorů. Glenn Penner z kanadské kanceláře Hlasu mučedníků k tomuto poslednímu útoku poznamenává: „Je to nepopsatelné zlo, že během pokojného procesí usilují ozbrojení lupiči, aby povraždili co nejvíce těch, kteří si chtěli pouze připomenout smrt svého Spasitele. Nyní musíme pamatovat ve svých modlitbách na pozůstalé i na všechny ohrožené kolumbijské křesťany. Musíme znásobit své úsilí, abychom pro Krista získali ty, kteří páchají takové krutosti. Ježíš je přátelský i k teroristům, a to i když ho odmítají. Jsou naplněni nenávisí, ale Ježíš je přesto miluje a zemřel i za ně. A právě také na tyto skutečnosti během Velikonoc pamatujeme a chceme to těmto lidem i v budoucnosti připomínat.“

Prosíme modlete se za kolumbijské křesťany, aby byli uchráněni dalších vražedných útoků. Pamatujte na rodiny, které byly tak krutě připraveny o své drahé.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
20. dubna 2003

■ Bhútán/Nepál

ZPRÁVY OD
BHÚTÁNSKÝCH
KŘESŤANŮ

Hlas mučedníků nedávno obdržel dopis od odvážných bhútánských věřících, kteří věrně slouží v přísně hinduistických oblastech. Z dopisu vyjímáme:

Velice se omlouvám, že jsem o sobě nedal tak dlouho vědět. Nemohl jsem vám napsat, protože jsem cestoval k bhútánským hranicím, a to do následujících vesnic.... Tam jsem kázal vánoční poselství. Chvála Pánu! Pak jsem se tam pět dní modlil a postil; prosil jsem také za vás z Hlasu mučedníků a prožívali jsme s bhútánskými věřícími velmi krásné chvíle společenství s naším společným Pánem. Tato oblast je silně hinduistická a letos zde byla také velmi tuhá zima.

Právě dnes odjždím z Bhútánu. Budete velmi laskaví, když se budete modlit za mé bezpečí na cestách. Musím se dostat do Nepálu, budeme tam pořádat celonoční modlitební setkání v utečeneckém táboře s křesťany, kteří uprchli z Bhútánu. Snažím se spolu s několika dalšími bratry v těchto táborech sloužit. Naší touhou je, aby tito utečenci přijali Krista.

Prosím, modlete se za mne a náš lid. Bůh mi svěřil těžké břemeno evangelizace v našem národě. Také chceme vytvořit křesťanské modlitební centrum. Již jsme k tomuto účelu pronajali čtyři místnosti. Máte-li nějakou modlitební žádost, budeme rádi, když budeme moci s vámi společně zápasit na modlitbách.

*Nakonec vám všem přeje po-
žehnaný Nový rok, Boží pokoj a po-
žehnaní. Díky Vám všem za vaši
pomoc.*

V Kristu Váš bratr X.

(Tento bratr patří do skupiny věři-

ler cestoval zvláště do Mnichova, aby procesy vedl. Kdo někdy viděl dokumentární snímky o způsobu Freislerova zasedání, ten tuší, jakému ponižování, nadávkám a výsměchu byli obžalovaní vystaveni. Divokým gestikulováním, křikem a řáděním se pokoušel tyto mladé lidi zastrašit. Všichni věděli, že má moc nad životem i smrtí – a on tuto svoji moc použil.

Ortel mohl znít jen stětí. Dne 22. února 1943 byli Sofie a Hans Schollovi, jako i jejich přítel Christoph Probst popraveni. V dalším procesu byl k smrti odsouzen Willi Graf, a zavražděn byl v říjnu 1943.

/SMRT MLADÝCH LIDÍ/

„Že, Sofie, Ježíš“ řekla matka Sofii před popravou a Sofie odpověděla: „Ano, a ty také.“ Personál byl hluboce dojat vážností a mírností těch tří – tváří v tvář smrti. Teprve před nedávnem tyto výpovědi svědků způsobily, že mnichovský arcibiskup Friedrich Wetter, učinil ve svém kázání poznámku, že Bůh ty tři provázel a posiloval.

Winston Churchill kdysi prohlásil: „V Německu žila opozice, která patří k tomu nejušlechtlejšímu a největšímu, co dějiny všech národů přinesly. Tito lidé bojovali bez pomoci zevnitř i zvenku – hnáni jedině neklidem svědomí.“

Hans a Sofie Schollovi společně s Christophem Probstem v roce 1942.

Irán

INSPIRUJÍCÍ SVĚDECTVÍ PODZEMNÍHO
KŘESŤANA

V roce 1979 se nad naší zemí rozhostila temnota. Ajatoláh Chomejní ustanovil islámský stát a dal zavřít všechny kostely. Dokonce i Biblická společnost byla zavřena. Řada de-

nominačních představitelů a misijních pracovníků uprechla ze země.

Byli jsme v souladu s islámem vyučováni, že není odpuštění hříchů, a pouze v nebi jsou váhy, podle kterých budou váženy naše dobré skutky proti našim skutkům zlým. Jestliže ty špatné převáží dobré, bude s námi zle, půjdeme do pekla. Většina muslimů žije v pochybnostech, jak to s nimi na těchto vahách dopadne.

Děkuji Bohu, že jsem přišel k poznání pravdy a moje hříchy byly jednou provždy usmířeny, že jsem byl od svých zlých skutků obmyt krví Kristovou. Bylo to jako by z mého hřbetu spadl ohromný balvan. Jsem věřícím křesťanem již 25 let.

Asi před osmi lety jsem začal dostávat od Hlasu mučedníků křesťanskou literaturu, Bible, traktáty a videokazety v našem národním jazyce *farsi*. Byli jsme s mojí ženou velmi rádi. Ihned jsme začali obcházet své příbuzné a sdíleli se s nimi o tento duchovní „pokrm“. Mnozí z našich příbuzných přijali Krista.

Nyní jsme tuto práci ještě rozšířili a často zveme druhé k nám domů. Moje žena pilně připravuje v naší malé kuchyňce čaj, sendviče, zákusky a další občerstvení pro návštěvníky. Hovoříme jednoduše s druhými o svých životech a snažíme se jim vydávat svědectví o své křesťanské víře. Naši hosté mají obvykle spoustu všelijakých otázek, a my na ně s radostí odpovídáme. Také jim nabízíme, že se s nimi budeme modlit za jejich různé bolesti a trápení a oni horlivě souhlasí.

Když se hostů sejde více než obvykle, odstavíme nábytek, rozprostřeme na podlaze pokrývky a polštáře a sedneme si na ně. Většinou připravíme čerstvé ryby s rýží a bylinným čajem. Při jídle si čteme o Ježíšově životě a službě, hlavně z Janova evangelia. V Iránu slavíme perský Nový rok, který začíná v první jarní den. Naše slavnosti trvají po dva týdny. Jaká nádherná příležitost! Na stůl položíme sedm novoročních symbolů – pšenici, minci a další, a také zlatou rybku v malém akváriu. Pak čteme Ježíšova podobenství a příběhy o jeho zázracích, ve kterých se tyto symboly objevují.

cích, kteří byli ještě nedávno vězněni a po řadu dní drženi v okovech. Jeden z těchto věřících dokonce ve vězení zemřel. Ostatní pokračují ve svém evangelizačním úsilí.

– *Hlas mučedníků*, USA, duben 2003

■ Izrael

PRONÁSLEDOVÁNÍ V PALESTINĚ

Palestinský křesťan Rašid Hussein zvedl pravou ruku k obočí, aby si zastínil oči před ostrým odpoledním sluncem. Hleděl k horizontu, kde byl zaujat obrysem minaretu tyčícího se nad muslimskou vesnicí. V srdci ucítil velkou bolest, když se naplno ozvala jeho touha setkat se znovu se svou rodinou. Ale Rašid věděl, že vrátit se domů na Západní břeh by pro něho znamenalo jistou smrt.

Rašid přijal Krista zhruba před třemi lety, krátce předtím než začala druhá intifáda (povstání Palestinců proti Izraeli). Rašid prohlásil, že v době své konverze byl duchovně hladovějícím člověkem, který ve víře v Krista konečně našel potravu pro svou duši.

Když se rozkřiklo, že Rašid opustil islámskou víru, zavolaly si ho palestinské úřady k výslechu. Vyšetřovatelé ho tloukli a políčkovali. Jeho úřední spis, který si o něm vedli, měl v záhlaví nadpis: „Obžaloba proti křesťanu Rašidovi.“ Při výslechu mu také sdělili, že z jeho konverze chtějí udělat exemplární případ.

Jakmile byl propuštěn z výslechu a vrátil se domů, vtrhli do jeho domu palestínští policisté v civilu a žádali od něho, aby s nimi šel opět k výslechu. Rašid však utekl zadními dveřmi a ukryl se v nedalekém olivovém háji. Věděl, že jakmile se vrátí domů, bude palestinskou tajnou policií znovu zatčen a bude opět bit, mučen a možná i zabit.

Po dva roky se Rašid skrýval v opuštěném protiletceckém bunkru. Trávil dvanáct hodin denně ve velmi malém prostoru. K jídlu měl jen minimálně potraviny a občas si něco přivydělával příležitostnou prací, jako noční hlídač.

Brzy po jeho zmizení navštívili tajní policisté dům jeho matky a vyptávali se, kde se Rašid zdržuje. Dokonce jí bili a křičeli, že její syn je izraelský kolaborant. Krátce po tomto incidentu zemřela Rašidova matka na infarkt. Rašid je přesvědčen, že vinu na matčině smrti má palestinská policie, jejíž návštěva jí přivodila silný stres.

Rašidův nejmladší syn se narodil přesně v den, kdy jeho otec utekl z domova. I když Rašid vyznává, že jsou jeho nejbližší v Božích rukou, nedokáže se plně zbavit starostí o své děti, také kvůli tomu, aby nepadli do rukou některé z radikálních islámských skupin. Jako otec se trápí nad tím, že by mohl za jiných okolností poskytnout svým dětem křesťanskou výchovu a vyprávět jim o Kristu.

Rašid však stojí ve víře pevně i navzdory těmto velikým těžkostem. Z Písma ví, že Ježíšovi učedníci musejí takovými situacemi procházet a trpět pro svou víru (Filipským 1,29). „Všechno, co se mi přihodilo, se stalo kvůli tomu, že jsem přijal Krista,“ vyznává Rašid. I když budu muset za svou víru zaplatit svým životem, budu chválit Boha až dokonce. Tím, že věřím v Ježíše se přece nedopouštím žádného zločinu.“

EXODUS

Podle zpráv uprchlo za posledních dvacet let ze Středního východu na Západ na dva miliony křesťanů. Palestinská křesťanská populace se snížila z původních 15% na 2%, když palestinské úřady získaly kontrolu nad Západním břehem a oblastí ko-

V našem městě je také zvykem chodit o chladnějších večerech ven. Tisíce Iránců pak chodí po ulicích, sedí v parcích nebo pijí čaj u jezírek. To je pro mne další příležitost ke zvěstování evangelia. Je to ale současně i značně nebezpečné.

Jednoho dne, když jsem dával Janovo evangelium několika známým, vrhli se na mě tři policisté v civilu a začali na mě křičet. Je mi skoro sedmdesát, ale moje šediny nijak na policisty nepůsobily. Srazili mi brýle na chodník a začali mě bít. Nakonec mě zatkli, zkonfiskovali všechny Bible a tiskoviny a prohlédali mi auto.

Byl jsem tři dny ve vězení. Moji rodinu o mém zatčení neinformovali. Ale Ježíš o mě věděl. Nakonec se i moji nejbližší dověděli, co se se mnou stalo. Nemohu zde líčit podrobnosti o svém propuštění, ale děkuji Bohu, že skrze tuto zkušenost posílil moji víru i vůli šířit dál evangelium. Rekl jsem si, že když islámskou policií a satana tak rozčiluji, musím ještě zvýšit svou výkonnost. A proto, když jsem byl propuštěn z vězení, vzal jsem Janovo evangelium, které mi ještě zbylo, pořídil si jeho fotokopie, vycpal jimi svůj vycházkový plášť a pokračoval v šíření Božího slova.

Nyní se snažím cvičit iránské konvertity, jak mají druhým svědčit. To přece od nás Ježíš žádá. Pak se stalo, že jeden z našich pracovníků přišel při automobilové nehodě o život. Měli jsme na jeho pohřbu příležitost k tichému svědectví o Kristu, když jsme jeho muslimským příbuzným rozdali vhodné evangelizační traktáty.

Využíváme jakékoli příležitosti a jsme svědky, jak mnozí přicházejí ke Kristu. Jezdíme do osmi největších iránských měst a vidíme, jak tam dospívající mládež, lékaři, učitelé, podnikatelé i ti nejchudší, vydávají svůj život Pánu Ježíši.

Protože v naší zemi zůstala jen hrstka otevřených kostelů – jako kulturní gesto islámské vlády – nemají muslimové žádné místo, kde by mohli evangelium zaslechnout. Některé z našich domácností se staly klíčem k evangelizaci a učednictví. A tak po domácnostech

vyučujeme, promítáme film o Ježíšově životě, modlíme se s druhými a o všem zpravujeme své představitele podzemního společenství. Tato práce je nanejvýš nebezpečná a musíme být nepřetržitě nanejvýš obezřetní.

Je to úžasné, dívat se jak muslimským ženám tečou slzy po tváři, když vidí ve filmu o Ježíši Kristův život, milosrdenství i ukřižování. Některé dokonce dostávají takový záchvat pláče, že opouštějí obývací pokoj a utíkají do naší kuchyňky. Jsou hladové po Božím slovu. Již jsem jich viděl stovky.

Nevíme však přesně kolik lidí přichází v naší zemi ke Kristu, protože Írán se stal islámským státem již v roce 1979. Hovoří se však o desetitisících, kteří se takto tajně po domech setkávají. Naše svědectví druhým přináší úžasné ovoce. Odhaduje se, že nyní v Íránu žije více křesťanů než kdykoli předtím. Chvála Bohu!

Nevím jak je tomu na Západě. Ale jsem vděčný za svobodu, kterou prožíváte, že se můžete svobodně scházet i svobodně vydávat svědectví. Modlím se za vás, abyste i vy své domácnosti mohli používat k takovému zázračnému „rybolovu“. Budte odvážní a vytrvalí! Věřící v Íránu se za vás modlí.
– *Hlas mučedníků*, USA, květen 2003

Touhu křesťanů v Íránu po slyšení Božího slova neumenšuje ani pronásledování ze strany islámského revolučního vedení státu.

lem Gazy. Více než 1500 křesťanských rodin opustilo Betlém. Místo Kristova narození, kdysi křesťanské město, se stalo tvrzí muslimů.

Jásir Arafat a palestinská samospráva obvinila z tohoto exodu Izrael. Prohlašují, že křesťané a další Palestinci odcházejí kvůli izraelské okupaci jejich země a násilí, které na nich Izraelci páchají. Zástupci Hlasu mučedníků se nedávno setkali s palestinskými křesťany, kteří situaci popisují docela jinak. Prohlašují, že křesťané žijící na územích, které spravují Palestinci jsou často bití, mučeni, jejich ženy jsou znásilňovány, protože stavějí autoritu Krista nad autoritu Palestinské samosprávy. Palestinci označují křesťany – zejména ty, kteří konvertovali z muslimské víry – za zrádce muslimské víry a izraelské kolaboranty.
– *Hlas mučedníků*, USA, květen 2003

■ Čína

KŘESŤANÉ ČELÍ
NÁBOŽENSKÉ
BYROKRACII

NAN-ŤING, Čína (Compass) – Oficiální svolení (registraci) čínských úřadů již získalo přibližně 50 000 protestantských sborů a shromažďovacích míst. Opozice, korupce a byrokratické předpisy však stále představují překážky, které musí křesťané překonat, pokud touží zlegalizovat místo k pořádání bohoslužeb.

Dopis z nedávné doby z Che-pej (provincie v severní Číně, která má obzvlášť špatnou pověst co se týče pronásledování protestantů i katolíků) živě ilustruje existující problémy. Agentura Compass jej obdržela od místního křesťana z okresu Jong-king, přibližně 80 km od Pekingů.

„Jsem věřící z provincie Che-pej. V naší oblasti se herezím a sektám

obzvláště daří a vláda je nedokáže udržet pod kontrolou. Nicméně pronásledování jsme i my, skuteční věřící v Ježíše Krista.

V naší oblasti je mnoho věřících. Setkáváme se potají a nemáme žádné kontakty s úřady. Boží dílo kázání evangelia se setkává s překážkami, neboť mnoho lidí je polapeno v sektách. Modlil jsem se k Bohu s očima plnými slz a prosil jsem ho, aby otevřel cestu a v naší oblasti mohl vzniknout legální křesťanský sbor.

Od počátku roku 2002 navštěvuji bohoslužby ve sboru (TSPM) ve městě Lang-fang. Mám to z domova daleko, lístek na autobus stojí 10 RMB (35 Kč), vydělávám si jen 300 RMB měsíčně (1050 Kč), a tak utrácím více než desetinu mzdy jen za jízdné do sboru.

Všichni křesťané a pastor v Lang-fang o mě mají starost a chtějí mi pomoci založit oficiální sbor v mém okrese, který by pastoračně spravoval ze svého mateřského sboru. Už jsem kvůli tomu byl mnohokrát na úřadě, napsal jsem mnoho dopisů, ve kterých jsem prosil o svolení a dokonce mám i místopřísežné prohlášení pastora, že nám bude pastoračně sloužit.

Do dnešního dne jsem byl na úřadě více než dvacetkrát, ale dosud se nedohodli, jestli nám certifikát o registraci vydají.

Máme tady v Jong-king více než 50 věřících, kteří jsou připraveni vytvořit sbor. Jmenný seznam jsme zaslali Okresnímu úřadu pro záležitosti etnických menšin a náboženství a také Jednotné frontě práce komunistické strany.

Chceme znovu otevřít starou církevní budovu, která zde v Jong-king již fungovala, ale úřady neodpovídají. A tak jsem věnoval pro potřeby sborových shromáždění deset místností ze svého domu a dvorek. Založili jsme také malý výbor.

Kázání má na starost pastor

Irák

SITUACE KŘESŤANŮ

Pryč zmizí ukrutník, po posměvači bude veta, vyhlazeni budou všichni, kdo jsou pohotovi k ničemnosti (Izajáš 29,20)

Když držíte v ruce toto vydání, je asi krvavý režim Saddama Huseina již minulostí. Irácký lid je svobodný a může politicky svůj osud určovat sám. Kam povede cesta lidu, který je ve své většině islámský? Jak se budou vyvíjet mocenské poměry ve volné hře sil? Tato otázka zaměstnává právě irácké křesťany. Jsou menšinou a mají obavy, že v průběhu demokratizace se dostanou ještě více pod islámské poručnictví.

U VOD BABYLONSKÝCH

V Bibli je oblast dnešního Iráku nazývána „zemí dvou řek“. Abraham pocházel z Uru kaldejského. A na březích Eufratu a Tigridu sedávali 600 let před Kristem zajatí Židé a snili o návratu do Jeruzaléma. Podle ústního podání to byli apoštolé Tomáš a Tedeáš, kteří v oblasti dnešního Iráku konali misií jako první.

Dnes je kolem 90% obyvatelstva Iráku muslimského vyznání. Přesto nebyla země od šedesátých let – na rozdíl od jiných – pod islámskou vládou. Krvavý režim diktátora Saddáma Husseina měl o náboženství spíše

Vnitřek modlitebny presbyteriánské církve v Bagdádu.

zvláštní pragmatický zájem. Jeho politická strana Baath, která v roce 1958 ukončila vojenským pučem monarchii, byla původně protináboženskou, nacionálně panarabskou stranou. Její ideologie byla ozdobena zastavárenskými kousky fašismu a bolševismu. Propagováno bylo znovuzrození (baath) arabské kultury a její nadřazenost. Jejím zakladatelem byl ortodoxní křesťan, Michel Aflaq, který chtěl arabský velkostát. Ten neměl spočívat na islámu, ale na arabské rase a arabském jazyce. Strana *Baath* se nechtěla vměšovat do náboženských záležitostí. Proto v Iráku nebyla – na rozdíl od Saudské Arábie – náboženská policie, která by slídila v soukromých domech a zjišťovala, zda se modlitby dějí správným islámským způsobem. Na rozdíl od Iránu tu nebyly také revoluční gardy, které se ranami staraly o to, aby ženy nosily správně své závoje. Laxní dohlížení a nezájem o dodržování islámského zákona *šaria* na veřejnosti vedly k tomu, že bohatí a krásní Golských států rádi trávili svoji dovolenou a víkendy v Bagdádu. Zde si mohli beze strachu užívat alkoholu a flirtovat se ženami. To byly přestupky, za které by ve své vlasti dostali výprask nebo ještě něco horšího. Saddám Hussein chtěl bezpodmínečnou poslušnost vůči sobě, ne však vůči Alláhovi. Proto byl v očích pravověrných muslimů odpádkem, který si vlastně zaslouhuje smrt.

SPLETITÁ SITUACE

Křesťané z počátku spojovali se stranou *Baath* své naděje. Důvěřovali příslibu, že s nimi bude zacházeno jako s plnohodnotnými Araby, aniž by se museli stát muslimy. Všichni Iráčané, kteří nebyli muslimy, měli stejné dilema: Saddám byl krvežíznivý tyran, „politický gangster velkého stylu“ (Scholl-Latour). Irák ale současně poskytoval, v porovnání s jinými arabsko-islámskými státy, relativní svobodu víry. Na rozdíl od Saudské Arábie nebo Iránu se zdál Irák být nejmenším zlem. Zatím co v Saudské Arábii je na vlastnění Bible trest smrti, mohly být v Iráku opravovány

z Lang-fang. Navíc jsme předali úřadům písemné prohlášení, že pokud náš sbor poruší jakékoli platné zákony nebo ustanovení, jsme ochotni své aktivity ukončit a zaplatit pokutu.

Dosud jsme však svolení neobdrželi – ani nám neřekli, že bychom se neměli scházet. Jen nám oznámili, že musíme počkat, až obdrží nějaký dokument shora, a pak se do něj podívají.

Již mnohokrát jsem se postil a modlil s očima plnými slz. Modlete se prosím s námi, neboť věříme, že nás náš nebeský Otec jistě vyslyší.“

– *Compass Direct*, USA,
11. 4. 2003 (převzato z *Compass Direct CZ*)

■ Česká republika

10. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ČESKÉ Pobočky HLASU MUČEDNÍKŮ

26. dubna se v Jindřichově Hradci konal misijní den české pobočky Hlasu mučedníků. Jako již tradičně to bylo menší setkání asi padesáti lidí, které tato práce oslovuje a přináší jim duchovní inspiraci. Letošní misijní den, konaný opět po čtyřech letech v domovském městě naší pobočky, byl jubilejní a připomněli jsme si, že tato naše aktivita trvá již deset let. Pro naše čtenáře, kteří se nemohli našeho misijního dne zúčastnit, proto přinášíme ve zkrácené podobě několik informací, které na tomto setkání zazněly, a jež jsou jakýmsi ohlednutím za uplynulými deseti léty činnosti Hlasu mučedníků v České republice.

Začátky naší aktivity spadají ještě do doby totality, někdy do první poloviny osmdesátých let, kdy jsme se poprvé setkali se jménem faráře Richarda Wurmbanda. Tehdy se nám do rukou dostala jeho kniha V Bo-

žím podzemí, a to v německém vydání a učinila na nás mocný dojem. Vzpomínáme, jak jsme byli fascinováni zážitky faráře Wurmbranda, který prožil ve vězení. Tušili jsme, že je-li někde přítomnost Boží nejmocnější, pak je to jistě právě tam, kde jsou lidé pro viru věznění. Potom jsme již o R. Wurmbrandovi, až na několik nahodilých informací, neměli žádné zprávy.

Po pádu totality nás zajímalo, co se asi s farářem Wurmbrandem stalo, a zda je ještě naživu. V té době jsme získali kontaktní adresy do Ameriky a Německa. A odtud jsme se tehdy také dověděli o práci Wurmbrandovy misie neboli Hlasu mučedníků.

V roce 1992 jsme navštívili misijní den německé pobočky Hlasu mučedníků poblíž Stuttgartu. Tam jsme také měli příležitost poprvé se osobně setkat s Richardem Wurmbrandem. V téže roce jsme rovněž byli tehdejšími představiteli německé pobočky, Willy Neurederem a Hansem Braunem osloveni, abychom započali práci Hlasu mučedníků v České republice. To bylo v roce 1992. A právě začátkem května následujícího roku 1993, tedy takřka přesně před desíti lety, jsme vydali náš první bulletin. První dva roky nám naše zpravodaje museli z finančních důvodů tisknout němečtí kolegové, ale od roku 1995 jsme již mohli díky příspěvkům našich čtenářů tisknout bulletiny sami. V tom roce jsme také uspořádali první misijní den s účastí vedení německého Hlasu mučedníků. Po rozeslání prvního čísla bulletinu na snad všechny sbory křesťanských církví, jak v Čechách, tak na Slovensku (celkem to bylo na 1000 zásilek) přišla odezva necelých padesáti objednávek od zájemců o náš zpravodaj. Dobře si vzpomínáme, jak jsme uvažovali, zda má tato aktivita vůbec nějaký smysl. Dnes, po deseti letech dosahuje počet našich čte-

kostely. Bohoslužby probíhaly bez vyrušování a muslim Saddám daroval církvím dokonce pozemky.

Kromě všudypřítomné zátopě Saddámových obrazů, patří k veřejnému jevu Bagdádu také kostely téměř všech vyznání. Kříže, biblické verše v arabštině nebo tradiční křesťanské symboly na určitých budovách, jsou poznávacím znamením křesťanských shromáždění.

Přesto nebyl Saddám „dobrotivým“ despotou. Pokud šlo o metody teroru a opovrhování lidmi, mohl se měřit s velkými totalitními hnutími posledního století – s nacionálním socialismem a bolševismem.

Tak se v Iráku nedalo hovořit o úplné náboženské svobodě pro křesťany. Svoboda existovala jen uvnitř zdí kostelů. Větší shromáždění mimo církevní budovy byla zakázána. Jeden evangelický starší prohlásil: „Dovolují nám praktikovat naši náboženskou svobodu jen potud, dokud nejsme politicky v opoziční činnosti.“ Misie mezi muslimy byla přísně zakázána. Rozhodující při těchto zákazech byly čistě praktické motivy. Režim se obával, že povolení změny vyznání by mohlo narazit na masivní protesty moslemské většiny. Nepokojům mělo být za každou cenu zabráněno.

HUSSEINŮV KULT OSOBNOSTI

Režimu Saddáma Husseina se vždy znovu podařilo proti sobě poštvat náboženství, aby tím lépe zajistil vlastní vládu.

Všeobecně bylo nápadné, že křesťané v iráckém vnitrozemí despotu Saddáma chválili, jako ostatní Iráčané. Ani mezi čtyřma očima nepadlo o řezníku od Tigridu kritické slovo. Neboť nikdo neměl jistotu, že jeho host není informátor. Co kdyby se ten návštěvník prorekl na vyšších místech? I malé náznaky musely být pozorovány. V okolí hymnických chvalořečí na Saddáma Husseina bylo jen nápadné, že křesťané hovořili o diktátorovi střízlivě a zdrželi se obvyklých chvalořečí. Ve svých domovech neměli v obývacím pokoji vi-

set obligatorní Saddámův obraz, ale podle vyznání buď kříž nebo obraz papeže nebo ikonu. Na otázku po chybějícím portrétu Saddámově, odpovídali pohledem k zemi. Člověk mohl chybějící portrét zpozorovat, ale nemohl očekávat zaujatí stanoviska, které by mohlo vést ke ztrátě života.

Křesťané se stávali oběťmi pro svou etnickou příslušnost. Většina z nich nejsou ani Arabové nebo Kurdové, ale Asyřané nebo Arméni. Od roku 1968 „zmizel“ bezpočet syrských intelektuálů, mnoho jich bylo popraveno, 150 kostelů a klášterů zničeno, veškeré obyvatelstvo přesídleno do takzvaných „modelových vsí“ (lepších internačních táborů). Ten hrozný osud neokusili v první řadě jako křesťané, ale jako příslušníci etnické menšiny. Ačkoli iráckí křesťané mají v zemi delší tradici než muslimové, jsou považováni za zbytek koloniálního období a pro své styky se západními církvemi jsou považováni za „pátou kolonu“ Západu. Odtud již není daleko ke zvolání: „Smrt špiónům!“ Hlad, nezaměstnanost a nemoci uvrhly kdysi zámožné křesťany do chudoby a bídy. Není divu, že po roce 1991 nastala vlna uprchlictví, která vedla k tomu, že počet křesťanského obyvatelstva poklesl z deseti pod tři procenta. Křesťanům, kteří v zemi zůstali (asi 500 000 až 800 000) je z muslimské strany projevoována nenávisť. Už nyní dochází k přestupkům ze strany „soukromníků“. Právě ve venkovských krajinách se stávají křesťané a jejich majetek rychle obětí fanatických muslimů.

CO PŘIJDE PO SADDÁMOVI? – EVANGELIUM JEŽÍŠE KRISTA!

Po pádu Saddámova režimu se křesťané obávají, že nové islámské vedení přijde k moci jako v Íránu, a tak propukne otevřený teror vůči křesťanům.

Osud iráckých křesťanů nelze odhadnout a možných je mnoho scénářů. Pacifistické vystupování církví na Západě, snad zlepšilo pohled na křesťany v islámském prostoru. Není však také vyloučeno, že předsudky pro-

nářů téměř 4000 a z toho jich je kolem 500 ze Slovenska. Do dnešního dne jsme vytiskli celkem 49 vydání našeho zpravodaje, přičemž poslední číslo vyšlo v nákladu 4100 ks. Jen pro zajímavost, cena jednoho výtisku se pohybuje bez poštovného kolem šesti korun. Celkové náklady na bulletin se nyní pohybují (včetně poštovného) kolem 200 000 Kč.

Naše aktivita byla konána prvních několik let v rámci jindřichohradecského sboru Českobratrské církve evangelické. Když se naše práce začala rozvíjet více než jsme čekali, založili jsme v roce 1998 vlastní občanské sdružení s názvem POMOC PRONÁSLEDOVANÉ CÍRKVI. Záhy po vzniku našeho sdružení se naše organizace také stala aktivním členem ICA – Mezinárodní křesťanské asociace, která je zastřešující organizací pro všechny národní pobočky Hlasu mučedníků po celém světě. Od vzniku našeho občanského sdružení jsme také započali úzkou spolupráci s americkou centrálou Hlasu mučedníků. Díky pomoci ICA jsme mohli vydat některé naše knihy a na druhé straně zase zajišťujeme pro některé kanceláře tisk misijní literatury (např. pro americkou pobočku jsme zajišťovali tisk první iránské konkordance v moderní perštině, která vyšla v desetitisícovém nákladu).

I když jsou naše možnosti samozřejmě značně omezené, ročně dostáváme od našich čtenářů průměrně necelých 600 000 českých korun, všemožně se snažíme, aby co nejvíce peněz šlo potřebným křesťanům, které podporujeme prostřednictvím společných projektů ICA.

Naší další aktivitou je nakladatelství STEFANOS. Doposud jsme pak vydali zhruba 20 titulů. Jsme přesvědčeni, že práce našeho nakladatelství je důležitá, neboť celou naši aktivitu zasazuje do širšího kontextu a domníváme se, že životní pří-

běh např. R. Wurmbanda, čínského kazatele Samuela Lamba, nebo příběhy knihy *Víra navzdory KGB* jsou pro čtenářův život mnohem inspirativnější a „požehnanější“ než třeba strohá byť důležitá zpráva o několika zatčených v té či oné zemi. Chceme ve vydávání knih i nadále pokračovat i když zájem o křesťanskou literaturu je v naší zemi stále menší. Zde je však potřeba říci, že toto nakladatelství existuje více méně silou naší vůle a díky symbiose s našim občanským sdružením.

Děkujeme všem, kteří jste nám během těch uplynulých deseti let nejrůznějším způsobem pomáhali. Chceme vám za to poděkovat zvláště u příležitosti tohoto našeho desetiletého jubilea. I když je naše práce jen malým přínosem, věříme, že má mezi Božím lidem své opodstatnění a místo.

–sf–

Účastníci misijního dne Hlasu mučedníků v Jindřichově Hradci

INFORMACE O HOSPODAŘENÍ ZA ROK 2002

Milí bratři a sestry,
děkujeme všem, kteří na nás stále pamatují, ať již modlitebně nebo finančně. Chceme Vás jako každoročně informovat o našem hospodaření za uplynulý rok. Přijaté dary činily celkem – 586 134 Kč. Výdaje byly následující: humanitární dary – 318 444 Kč (Čína, Pákistán, Moldávie, Ukrajina, Rumunsko a další.) Náklady na bulletin (tisk, sazba, poštovné) – 217 508 Kč. Kancelářské potřeby – 6 610 Kč. Bankovní poplatky – 9 269 Kč. Cestovné – 5 306 Kč.

ti „Nazarénům“ vyústí v divoké pogromy. I demokratický Irák bude mít svůj podíl fanatických muslimů. Je téměř nemožné mít je pod kontrolou. Bude záležet na tom, aby nové Irácké vedení ukázalo silnou ruku v tom, že nebude trpět přestupky vůči svým menšinám.

Partneři Hlasu mučedníků v Iráku, evangelická a syrsko-pravoslavná církev již očekávají naši návštěvu. S ukončením války se vydá na cestu náš posel, aby je navštívil a dohodl s nimi další pomoc Hlasu mučedníků. Kromě toho se nám pak podaří navázat kontakty s Basrou, kde bydlí mnoho evangelických křesťanů. V létě 2000 nebyl našemu poslanci vstup do města dovolen. Jaké možnosti vězí za svobodným a majetným Irákem: do veškerého arabského světa může být přineseno evangelium Ježíše Krista. Neboť není to jen Irák, ale celý muslimský svět, kdo potřebuje Radostnou zprávu.

– *Hlas mučedníků*, Německo, květen 2003

Nyní nám můžete také psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf cmail.cz

Další informace

v angličtině

lze najít na internetových adresách:

www.persecution.com

www.persecution.org

Proč Ježíš nedovolil aby ho učinili králem?

Když Ježíš vytušil, že by ho Židé chtěli udělat králem, ihned odešel (Jan 6,15). Ale jistě by byl lepším králem než Herodes a jistě to musel vědět. Proč s tím potom ale nesouhlasil?

Jeho motivy dokážeme pouze předpokládat.

Jeden z důvodů byla skutečnost, že tato volba neměla být jeho. Národy jsou vrtošivé: dnes si krále zvolí, zítra ho svrhnu. Kristus nepřijímá roli, kterou mu chceme sami určit. Rozhodnutí a volba musejí zůstat na něm. Jeho rozhodnutí bylo stát se Spasitelem pro věčný život, spíše než být králem v tomto přítomném životě.

Na druhé straně skutečnost, že byl dobrým Spasitelem nedokazuje, že by byl v Judsku dobrým pozemským králem, stejně jako dobrý učitel v nedělní škole nemusí být nezbytně dobrým ministerským předsedou.

Ježíš jako člověk občas projevoval nezvyklou netečnost k lidskému utrpení, stejně jako by projevoval milosrdenství. Ani jeden z těchto přístupů v něm nepřevládá.

Ježíš si mezi nimi volil. Vyprávěli mu o nevinných, které nechal zabít Pilát. Královská osoba v pozemském slova smyslu by musela projevovat rozhořčení a snažit se takového tyрана svrhnout. Ježíš jednoduše prohlásil: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete (Lukáš 13, 2–3).

Také mu vyprávěli o katastrofě věže, která spadla a zabila osmnáct lidí: Ježíš ale nedal instrukce, že mají příště postavit bezpečnější stavbu, ani neorganizoval sbírku ve prospěch postižených. Opakoval pouze již výše citovaná slova a použil tuto událost pro další zdůraznění nutnosti činit pokání. Ježíš uznával pouze jediný důvod ke smutku: nebýt opravdu svatým.

Toto je správný postoj Spasitele, ale nikoli pozemského krále.

Když Ježíš uzdravoval muže posedlého démony, zapřičil zkázu velikého stáda prasat, která se utopila v jezeře (Lukáš 8,33). Ježíš projevoval značně chladný postoj ke ztrátě tak velikého majetku. Bylo však pochopitelné, že jako Spasitel raději zničil toto stádo a někoho třeba ožebračil, jen aby uzdravil člověka. A proto se Ježíš nijak neospravedlňuje, a ani evangelisté jeho jednání neobhajují.

Jedná a koná v souladu se svým posláním Spasitele. Avšak pro pozemského krále by takové jednání správné nebylo.

Ježíš předpověděl národní tragédii: zničení židovského státu. Nenaléhal na lidi, aby položili své životy při obraně vlasti, jak by to musel dělat sekulární král. Řekl svým učedníkům: „Tehdy uprchněte“ (Lukáš 21,21). Opuštění vlastních krajanů v těchto tragických chvílích znamenalo konečný rozkol mezi křesťanstvím a judaismem.

Spasitel učedníkům svěřil zádavek věčné pravdy, který musel zůstat neporušen. A to bylo mnohem důležitější než bránit svou vlast.

Tak uvažuje Spasitel. Pozemský král má jiné povolání. Tyto dva přístupy nelze směřovat.

Ježíš by nemohl být pozemským králem a ti, kteří se z něho pokoušejí činit řešitele pozemským problémů se mýlí.

Z knihy Richarda Wurmbanda *100 Prison Meditations*.

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V prosinci vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení
Pomoc pronásledované církvi.
K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům
b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů
c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.
2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.
3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.
4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.
5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků
pošt. př. 21
377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možno zasílat na účet:

Pomoc pronásledované církvi
ČSOB Jindřichův Hradec
č. ú.: 131257607/0300
konstatní symbol: 379

Eritrea

ÚTOKY NA EVANGELIKÁLNÍ KŘEŠŤANY POKRAČUJÍ

Podle zpráv agentury kanadského Hlasu mučedníků *Persecution and Prayer Alert* došlo 9. dubna v Eritreji k útoku vládních sil na asi 170 protestantských věřících, kteří byli pozatýkáni a zastrašováni. Agentura *Compass Direct* pak 21. dubna ohlásila další dva útoky, ke kterým došlo během uplynulého týdne.

V malém městě Kushte, ležícím asi deset kilometrů od hlavního města Asmara, se 17. dubna shromáždila skupina křesťanů k biblickému studiu, když náhle do místnosti vtrhlo deset mužů (čtyři z nich byli údajně pravoslavní kněží), kteří přítomné začali bít obušky. Všech čtrnáct přítomných křesťanů bylo ošetřeno v nemocnici. Jeden z nich utrpěl vážné poranění oka. Všichni napadení křesťané byli členy probuzenecké skupiny uvnitř pravoslavné církve.

Při jiném incidentu bylo 18. dubna zatčeno policií jedenáct členů sboru *Mesert Christos* v Asmara, a to v jejich vlastní modlitebně. Byli propuštěni ještě téhož večera po důrazném varování, aby se neodvážili znovu setkat.

Ačkoli je v Eritreji ústavou zaručena náboženská svoboda, úřady uznávají pouze čtyři skupiny: pravoslavnou církev, muslimy, katolíky a luterány. Řada nedávných záležitostí byla namířena proti tamním nezávislým letničním a charismatickým skupinám, které v současnosti čítají na 20 000 členů. Většina členů těchto skupin vyvstala z probuzeneckého hnutí uvnitř pravoslavné církve, které vzniklo zhruba před pěti lety.

Prosíme, modlete se za ty, kteří v této zemi čelí pronásledování, aby dál dokázali opravdově svědčit svému okolí a odmítli zapít svou víru.

Letos v létě hodlá Hlas mučedníků zahájit rozhlasové vysílání do Eritreje, aby povzbudil tamní pronásledované věřící. Polovička tohoto programu bude vyhrazena pro dramaticky stylizované čtení o křesťanských mučednících ve zdejšímu jazyku *tigriňa*. Před dvěma lety publikoval Hlas mučedníků knihu o dávných i současných křesťanských mučednících v amharštině, hlavním jazyce sousední Etiopie. Podle Glenna Pennera z naší kanadské kanceláře, „se tato kniha stala pro etiopské křesťany velkým zdrojem povzbuzení. Právě tyto křesťané nás ujišťují, že vzhledem ke společné kultuře budou mít tato svědectví podobný vliv i v Eritreji. Obyvatelé této země jsou navíc lačnými posluchači rozhlasových programů a jsme proto přesvědčeni, že naše aktivita se v této autoritářské zemi ubírá správným směrem. Vždyť žádný národ se Duchu svatému nemůže zcela uzavřít.

– *Hlas mučedníků*, Glenn Penner, Kanada, 23. dubna 2003